

Він залишив нам невмируще слово

У ніч на 9 червня 2021 року після тривалої хвороби відійшов у засвіти відомий обдарований рівненський журналіст, письменник і краєзнавець, лауреат багатьох літературних премій і конкурсів Василь БАСАРАБА.

Наче про цю доленосну мить написав він колись у своїй поезії:

«Перелетіли свята на бундень, вечори перейшли у ніч.

Ти повернешся, та не будеш золотіти більше мені.

У саду, де тривожно й голо, де від інею сива трава, вже не буде твій тихий голос розквітати в отих словах...

Повний місяць хмарині плечі світлом вкутував золотим.

В чорний вечір твоєї втечі, втечі в інші світи»...

Василь Наумович Басараба народився 19 березня 1948 року в с. Біла Криниця Рівненського району. Тут у 1966 р. закінчив середню школу. Продовжив навчання на філологічному факультеті Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. З 1970-го Василь Наумович працював у редакції газети «Зміна», а з 1984-го – редактором відділу обласної газети «Червоний прапор» (з 21 грудня 1991 р. – «Вільне слово»). Журналістика стала для Василя Басараби справою всього життя.

І не тільки журналістика. Василь Басараба спробував себе чи не в усіх літературних жанрах: поезії, вірші для дітей, поеми, гумористичні вірші, оповідання, повісті. Перший вірш, ще будучи поетом-початківцем, він опублікував у 1964 році в газеті «Червоний прапор». У двадцятирічному віці прийшов до читача добіркою віршів у престижному альманасу здібних дебютантів «Вітрила-68». У 1971-му був учасником республіканського фестивалю молодого поезії, який відбувся в Шепетівці.

Далі були публікації у кварталнику «Поезія-74», у колективних збірниках «Будівничі» (1976), «Пісня і праця» (1978), альманасу «Погорина» та інших виданнях. Згодом побачили світ його книги: 1991 року – перша збірка поезій «У країні Україні», 1995-го – книжечка для дітей «Ожинова стежина», 1999-го – «Воля» (також поезії). А далі – книги: «Калинова кров» (поема, 2001), «Прісне і присмачене» (гумористичні вірші, 2002), «Нобель на озері Нобель» (краєзнавчий нарис, 2003), «Оksamитовий вітер» (повісті, оповідання, 2005), «На цій землі» (поезії,

2007), «Смак сонця» (поезії, 2008). Поетичні мініатюри Василя Басараби органічно поєдналися зі світлинами Олександра Харвата в розкішному подарунковому фотоальбомі «Я люблю своє місто» (2008). А ще – визнання: лауреат Літературної премії імені Валер'яна Поліщука (2005).

Василь Басараба був членом Рівненського обласного краєзнавчого товариства Всеукраїнської спілки краєзнавців, відповідальним редактором Рівненського обласного краєзнавчого товариства Всеукраїнської спілки краєзнавців. А ще – членом Національної спілки письменників України (2001).

Василь Наумович був лауреатом регіональної краєзнавчої премії «За відродження Волині» (1999), а в 2005 році став лауреатом Літературної премії ім. Валер'яна Поліщука за книгу «Калинова кров» (2001). Він – переможець низки літературних конкурсів.

У 2013 р. книга Василя Басараби «Смак сонця» перемогла в обласному конкурсі «Краща книга Рівненщини» (номінація «Краща поетична збірка»). У цьому ж році Василь Наумович отримав диплом лауреата літературного конкурсу «Коронація слова – 2013» за роман «Страшний суд» (2013). Перу талановитого митця належить і роман «Вогонь і вітер» (2020).

Редакція газети «7 днів» висловлює найщиріші співчуття рідним та близьким Василя Наумовича Басараби. Царство Небесне та земля йому пухом.

